

HALA DE CONFECȚII POETICE... narrative

de această dată

Zorii

de Arthur Rimbaud

Am îmbrățișat zorii zilei de vară.

Nimic nu se clintea încă pe fruntea palatelor. Apa era moartă. Taberele umbrelor nu părăseau drumul de pădure. Am umblat, trezind răsufările vii și călduțe, iar nestematele îmi aruncară priviri și aripile se înălțară fără zgomot.

Primul pas l-a făcut, pe poteca năpădită de raze proaspete și încă palide, o floare care-mi spuse cum o cheamă.

I-am răs bălaiului Wasserfall ce se despletea printre brazi: după coama-i argintie, o recunoscu pe zeiță.

Ridicai atunci vălurile, unul câte unul. Pe alee, scuturând brațele. Pe câmp, unde o dădui în vileag cocoșului. În marele oraș, alerga printre clopotnițe și domuri, iar eu, gonind ca un cerșetor pe cheurile de marmură, o fugăream.

În partea de sus a drumului, lângă un crâng de lauri, am împresurat-o cu vălurile adunate în urma ei și i-am simțit puțin trupul mătăhălos. Zorii și copilul se prăbușiră la poalele crângului.

Când m-am trezit, era amiază.

Omul de pe casă

de Ioan Flora

Era unul pe casă, de meșterea burlane și țigle și cuiburi de bufnițe și cocostârci.

– Vezi să nu cazi de-acolo, îi tot spuneau sătenii cu vălătuci și pălării acoperindu-le auzul.

– Ușor de zis, le răspundea el, privind fix înspre munți, dar și de cad, tot în pământ m-opresc!

Râdeau pălăriile de el, în timp ce urca liniștit pe axa imaginară a privirii, coborând, subțindu-se de-a dreptul.

– Numai în sus să n-o iau, mai spuse omul nostru, acolo nu mai e capăt!

Stele pe câmp

de Ioan Flora

Cădeau bufnițele argintii ca niște stele pe câmp, sălbatice și gătuite de alice.

Le culegeam de prin buruieni și desișuri, potrivit-mi-le pe la șolduri și brânci.

Și cum nu erau atinse decât de o moarte vagă și albă, începuseră să bată aprig din aripi, din inimi și din idealuri,

iar eu simțeam că mi se surpă țărâna sub picioare, că zbor de-a binelea, că însuși miezul cerului e pe-aici, pe-aproape.

De aterizat, n-am putut ateriza decât după ce rupsesem,

cum ai culege ciuperca și pere zemoase toamna, gâtul celor patruzeci de păsări de vis și omăt.

Cădeau stele ca niște bufnițe pe câmp, sălbatice și gătuite de alice.

Scară la cer

de Marin Sorescu

Un fir de păianjen
Atârnă de tavan.
Exact deasupra patului meu.

În fiecare zi observ
Cum se lasă tot mai jos.
Mi se trimite și
Scara la cer – zic,
Mi se aruncă de sus.

Deși am slăbit îngrozitor de mult
Sunt doar fantoma celui ce am fost
Mă gândesc că trupul meu
Este totuși prea greu
Pentru scara asta delicată.

– Suflete, ia-o tu înainte.
Păș! Păș!